

॥ ११० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ १२० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ हिमसन्निभं अतिश्वेतमिक्षुविकारं खंडशर्कराख्यम् ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥
 तीर्थयात्रां पुरस्कृत्य कुरुक्षेत्रं गताः पुरा ॥ ततः कुंजः सरस्वत्याः कृतो भरतसत्तम ॥ १० ॥ ऋषीणामवकाशः स्याद्यथा तुष्टिकरो महान् ॥ तस्मिन् कुंजे नरः स्नात्वा अ
 भिष्टो मफलं लभेत् ॥ ११ ॥ ततो गच्छेत्तदधर्मज्ञकन्यातीर्थमनुत्तमं ॥ कन्यातीर्थे नरः स्नात्वा गोसहस्रफलं लभेत् ॥ १२ ॥ ततो गच्छेत्तराजेंद्रब्रह्मणस्तीर्थमुत्तमं ॥ तत्र
 वर्णावरः स्नात्वा ब्राह्मण्यं लभते नरः ॥ १३ ॥ ब्राह्मणश्च विशुद्धात्मा गच्छेत्तपरमांगतिं ॥ ततो गच्छेन्नरश्रेष्ठसोमतीर्थमनुत्तमं ॥ १४ ॥ तत्र स्नात्वा नरो राजन्सो
 मलोकमवाप्नुयात् ॥ सप्तसारस्वतं तीर्थं ततो गच्छेन्नराधिप ॥ १५ ॥ यत्र मं कणकः सिद्धो महर्षिर्लोकविश्रुतः ॥ पुरा मं कणको राजन्कुशाग्रेणेति नः श्रुतं ॥ १६ ॥
 क्षतः किल करे राजन्स्य शाकरसोऽभवत् ॥ स वै शाकरसं दृष्ट्वा हर्षाविष्टः प्रनृत्तवान् ॥ १७ ॥ ततस्तस्मिन् प्रनृत्ते तु स्थावरं जंगमं च यत् ॥ प्रनृत्तमुभयं वीरतेजसा त
 स्य मोहितं ॥ १८ ॥ ब्रह्मादिभिः सुरैराजन् ऋषिभिश्च तपोधनैः ॥ विज्ञप्तो वै महादेव ऋषेरर्थे नराधिप ॥ १९ ॥ नायं नृत्येद्यथा देव तथा त्वं कर्तुमर्हसि ॥ तं प्रनृत्तं स
 मासाद्य हर्षाविष्टेन चेतसा ॥ सुराणां हितकामार्थं नृषिर्देवोऽभ्यभाषत ॥ २० ॥ भो भो महर्षे धर्मज्ञ किमर्थं नृत्यते भवान् ॥ हर्षस्थानं किमर्थं वातवाद्यमुनिपुंगव ॥
 ॥ २१ ॥ ऋषिरुवाच तपस्विनो धर्मपथे स्थितस्य द्विजसत्तम ॥ किन्नपश्यसि मे ब्रह्मन्कराच्छाकरसंस्तुतं ॥ २२ ॥ यं दृष्ट्वा हं प्रनृत्तो हं हर्षेण महतान्वितः ॥ तं
 प्रहस्या ब्रवीद्देव ऋषिरागेण मोहितं ॥ २३ ॥ अहं तु विस्मयं विप्रं न गच्छामीति पश्य मां ॥ एवमुक्त्वा नरश्रेष्ठ महादेवेन धीमता ॥ २४ ॥ अंगुल्यग्रेण राजेंद्र स्वांगु
 ष्ठाडितो नय ॥ ततोऽभस्मक्षताद्राजन् निर्गतं हिमसन्निभं ॥ २५ ॥ तद्दृष्ट्वा ब्रीडितो राजन्समुनिः पादयोर्गतः ॥ नान्यदेवात्परं मे नेरुद्रात्परतरं महत् ॥ २६ ॥ सुरा
 या ॥ २८ ॥ त्वयि सर्वे प्रदृश्यन्ते सुरा ब्रह्मादयो नय ॥ सर्वस्त्वमसि लोकानां कर्ता कारयिता च ह ॥ २९ ॥ त्वत्प्रसादात्सुराः सर्वे मोदन्तीहा कुतो भयाः ॥ एवं स्तुत्वामहा
 देव नृषिर्वचनमब्रवीत् ॥ ३० ॥ त्वत्प्रसादान् महादेव तपो मे न क्षरेत वै ॥ ततो देवः प्रहृष्टात्मा ब्रह्मर्षिर्मिदमब्रवीत् ॥ ३१ ॥ तपस्ते वर्धतां विप्रम त्वत्प्रसादात्सहस्रधा ॥
 आश्रमे चेहवत्स्यामि त्वया सह महामुने ॥ ३२ ॥ सप्तसारस्वते स्नात्वा अर्चयिष्यंति ये तु मां ॥ न तेषां दुर्लभं किंचिदिह लोके परत्र च ॥ ३३ ॥ सारस्वतं च ते लोकं ग
 मिष्यंति न संशयः ॥ एवमुक्त्वा महादेवस्तत्रैवांतरधीयत ॥ ३४ ॥